

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 11CoCsp/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120298570
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6120298570.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a sudcov JUDr. Renáty Deákovej a JUDr. Jozefa Zlochu, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému J. B., nar. XX. novembra XXXX, trvalým pobytom R. XXX, XXX XX R., právne zastúpenému JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom ul. J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, o zaplatenie sumy 418,19,- Eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 13Csp/48/2020-209 zo dňa 27. októbra 2020 takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovaný **m á** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, ktoré je žalobca **p o v i n ý** zaplatiť v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1.1. Okresný súd Rimavská Sobota ako súd prvej inštancie (ďalej aj „okresný súd“ resp. „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) rozsudkom č.k. 13Csp/48/2020-209 zo dňa 27. októbra 2020 (ďalej len „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) žalobu zamietol (prvý výrok) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % (druhý výrok).

1.2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 418,19,- Eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 257,15,- Eur od 23. marca 2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej dňa 22. marca 2019 medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou, a.s. (ďalej aj „právny predchodca“ event. „postupca“) a ním ako postupníkom došlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky. Táto vznikla tým, že jeho právny predchodca uzatvoril 16. septembra 2015 so žalovaným zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky. Žalovaný v stanovených termínoch splátky neplnil, v dôsledku čoho jeho právny predchodca vyhlásil podaním zo dňa 01. marca 2018 mimoriadnu splatnosť úveru. Žalovaná suma pozostáva z istiny vo výške 257,15,- Eur, riadneho úroku vo výške 140,40,- Eur, úroku z omeškania vo výške 19,- Eur a poplatkov vo výške 1,64,- Eur.

1.3. V ďalšej časti odôvodnenia rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na vykonané dokazovanie a na vyjadrenia strán sporu. Na základe skutočnosti, že žalovaný vzniesol námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, a to v dôsledku nesplnenia zákonných podmienok podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej len „zákon o bankách“), sa primárne zaoberal týmto aspektom. V súvislosti s existenciou písomnej výzvy banky (postupcu) adresovanej žalovanému ako dlžníkovi, ktorou ho banka vyzývala na zaplatenie omeškaných splátok úveru, prvoinštančný

súd konštatoval, že žalobca predložil viaceré výzvy (zo dňa 02. decembra 2015, 04. decembra 2016, 29. decembra 2016, 31. januára 2017, 16. marca 2017, 27. januára 2018, 01. marca 2018 a zo dňa 18. decembra 2018), avšak k uvedeným listinám predložil len jeden dôkaz o doručení, a to doručenkou podpísanú dňa 07. marca 2018, ktorou žalobca preukazoval doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru žalovanému. Súd prvej inštancie zistil, že podpis na predmetnej doručenke neznal na meno a priezvisko žalovaného, a teda ustálil, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy žalovanému. V tejto súvislosti potom uviedol, že na to, aby právny úkon - písomná výzva banky - vyvolal zamýšľaný hmotnoprávny účinok, musí sa dostať do dispozičnej sféry adresáta (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Keďže v konaní nemal za preukázané doručenie, resp. aspoň odoslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi, ktorý bol nepretržite viac ako 90 dní v omeškaní, dospel k názoru, že nebola splnená podmienka daná ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách na platné postúpenie pohľadávky banky na nebankový subjekt. Súd prvej inštancie ustálil, že takéto postúpenie je v rozpore so zákonom a v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené a zakázané. Súd prvej inštancie na základe uvedeného konštatoval, že nerešpektovanie zákonnej úpravy má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

1.4. V súvislosti s argumentáciou žalobcu, že súčet všetkých omeškaní žalovaného presiahol jeden rok a v takom prípade nevyplýva z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách podmienka preukázateľného doručenia písomnej výzvy banky dlžníkovi, poukázal súd prvej inštancie na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28. marca 2018.

1.5. Súd prvej inštancie nepovažoval za podstatnú námietku žalovaného, že nedošlo k platnému zosplatneniu pohľadávky v zmysle ustanovenia § 53 ods. 9 zákona o bankách a § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko konečná splatnosť úveru nastala v zmysle zmluvy dňa 25. septembra 2018, a teda pred postúpením pohľadávky.

1.6. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Vychádzajúc z toho, že žalovaný mal v konaní plný úspech, priznal mu nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2.1. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a jeho žalobe vyhovel, resp. aby rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Argumentoval, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

2.2. V odôvodnení odvolania žalobca uviedol, že sa nestotožnil s právnym názorom prvoinštančného súdu, že nepreukázal doručenie písomnej výzvy žalovanému v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Uviedol, že k výzve zo dňa 01. marca 2018 pripojil kópiu doručanky, ktorá preukazovala doručenie výzvy žalovanému. Zdôraznil aj to, že ak by bolo v spore preukázané, že zásielku prevzala družka žalovaného, nemohla tak urobiť svojvoľne, ale len na základe splnomocnenia žalovaného na preberanie zásielok, nakoľko išlo o písomnosť určenú do vlastných rúk.

2.3. Žalobca zároveň v odvolaní namietal, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky dané ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom opakovane vyzývaný na úhradu svojho peňažného záväzku. Obsahom výzvy označenej ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo dňa 01. marca 2018 bola aj výzva postupcu na úhradu dlžnej sumy, a teda uvedené podanie predstavuje podľa žalobcu kvalifikovanú výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej istiny s príslušenstvom.

3. Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje za správny a dostatočne odôvodnený. Poukázal na to, že v spore od počiatku namietal a spochybňoval doručenie výziev zo dňa 18. decembra 2018 a 27. januára 2018, a súčasne aj oznámenia o mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 01. marca 2018. Žalobca súdu predložil iba doručenkou podpísanú dňa 07. marca 2018 inou osobou ako ním (žalovaným), pričom v konaní nebola preukázaná existencia udelenia jeho splnomocnenia na preberanie zásielok pre akúkoľvek inú osobu. Zároveň uviedol, že žalobca nepreukázal ani podanie ďalších označených listín na poštovú prepravu, preto zotrval na argumentácií, že žalobca nepreukázal doručenie žiadnej z výziev. V závere vyjadrenia k odvolaniu žalovaný uviedol,

že žalobca nepreukázal, že došlo k zosplatneniu úveru v zmysle § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho nebola splnená podmienka pre platné postúpenie pohľadávky, nakoľko sa pohľadávka nestala splatnou. S poukazom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

4. Žalobca v replike poukázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia a vyslovil názor, že žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu neuviedol žiadne skutočnosti a nepredložil dôkazy sponchybujúce ním uplatňovaný nárok na zaplatenie dlžnej sumy.

5. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379, § 380 a 381 C.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. a contrario s použitím § 219 ods. 3 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

6.1. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6.2. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo dospel k záveru, že súd prvej inštancie previedol dokazovanie v dostatočnom rozsahu na základe ktorého dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu, čiže vec správne právne posúdil a teda napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil, rešpektujúc pritom zásady formálnej logiky. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je presvedčivé, premisy v ňom zvolené, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a spravodlivé. Odôvodnenie je zároveň dostatočne podrobné a spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 C.s.p.

8. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu poukazuje odvolací súd na skutočnosť, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie preto poukazuje len na určité aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu uvedené v odvolaní.

9.1. Podľa ustálenej súdnej praxe sa pod pojmom aktívna vecná legitímácia rozumie také hmotnoprávne postavenie žalobcu, z ktorého mu z hmotného práva vyplýva uplatňovaný nárok uplatnený žalobou v sporovom konaní; skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou každého súdneho konania; súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu vedie vždy k zamietnutiu jeho žaloby. Aktívnu vecnú legitímáciu v spore je možné nadobudnúť aj postúpením pohľadávky, ktorá je predmetom konania.

9.2. Primárnym dôvodom zamietnutia žaloby žalobcu súdom prvej inštancie bol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v dôsledku neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka uzatvorenej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a. s., Bratislava a postupníkom - žalobcom, konkrétne pre rozpor s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré ako *lex specialis* požíva prednosť pred všeobecnou právnou úpravou nachádzajúcou sa v ustanoveniach § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok vyžadovaných zákonom pre postúpenie pohľadávky. Predpokladom postupiteľnosti pohľadávky podľa uvedeného ustanovenia zákona na inú osobu je splatnosť dlhu, omeškanie klienta trvajúce aspoň 90 dní a písomná výzva banky na splnenie povinnosti. Ak niektorý z týchto predpokladov nie je splnený, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak napriek tomu k jej postúpeniu došlo, ide o právny úkon odporujúci zákonu, ktorý je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatný.

10.1. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že písomná výzva bola realizovaná, čo preukazoval doručenkou podpísanou dňa 07. marca 2018, odvolací súd uvádza, že obsahom danej zásielky bolo oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru zo dňa 01. marca 2018 a nie výzva na splnenie povinnosti predpokladaná ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách.

10.2. Z výziev predložených žalobcom vyplýva, že ani právny predchodca žalobcu nepovažoval oznámenie o mimoriadnej splatnosti za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Uvedené je zrejmé z výzvy postupcu zo dňa 18. decembra 2018 (ku ktorej žalobca doručenkou nepredložil), ktorou bol dlžník - žalovaný upozornený na oprávnenie banky postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, ak dlžnú sumu neuhradí.

10.3. V zhode so súdom prvej inštancie je nevyhnutné konštatovať, že písomnú výzvu banky je potrebné považovať za hmotnoprávny úkon, pri ktorom je potrebné jeho účinnosť skúmať z hľadiska ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. aby písomná výzva banky vyvolala zamýšľaný hmotnoprávny účinok, musí sa dostať do dispozičnej sféry adresáta. Takýto záver však vo vzťahu k žalovanej strane z vykonaného dokazovania nevyplýva, pretože žalobcom predložená doručenka nepreukazuje doručenie výzvy (ale len oznámenia o mimoriadnej splatnosti úveru) a navyš neobsahuje ani podpis žalovaného; je na nej uvedené „Oláhová družka“. Bez doručenia písomnej výzvy do dispozičnej sféry žalovanému nemohli byť splnené podmienky ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu bankovej pohľadávky na nebankový subjekt.

10.4. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, povinnosťou banky (právneho predchodcu žalobcu) bolo pred postúpením pohľadávky písomne vyzvať dlžníka (žalovaného) na splatenie peňažného záväzku a preukázať doručenie takejto výzvy žalovanému, ako zákonného predpokladu pre spôsobilé postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Postupník, ktorému banka pohľadávku postúpila, je v spore povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so zaplatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka (žalobcu). Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi je pritom jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24. apríla 2018, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že „rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkovo nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka“.

10.5. Pretože žalobca v konaní nepreukázal doručenie písomnej výzvy banky klientovi - žalovanému na splnenie peňažného záväzku, s ktorým bol žalovaný v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu. Odvolací súd zdôrazňuje, že ak žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v spore, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby.

11. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal pôvodný veriteľ voči žalovanému postúpiť pohľadávku žalobcovi, je absolútne neplatná, v dôsledku čoho rozhodol správne, keď žalobu z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu zamietol. Námietky žalovaného v odvolaní neboli spôsobilé privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Netreba opomíňať, že stranu sporu v konaní zaťažuje bremeno tvrdenia, s ktorým je však neodmysliteľne späté dôkazné bremeno. Každý musí uniesť dôkazné bremeno svojich tvrdení. Ak žalobca tvrdil, že žalovanému doručil výzvu na uhradenie dlžnej sumy, bolo súčasne jeho povinnosťou predložiť súdu dôkazy na podporu svojich tvrdení, pretože schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom úspechu v konaní.

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal nárok na náhradu účelne vynaložených trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

13. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).